

Paul Goze és el president del club de rugbi més important del país, la USAP de Perpinyà, un baluard de la identitat catalana a la Catalunya del Nord. El 15 de setembre tornen a jugar a l'Estadi Olímpic Lluís Companys, on rebran l'ST de Tolosa de Llenguadoc. Les entrades es poden comprar a la web o a l'estand que la USAP tindrà a l'Arc de Triomf durant la diada de l'Onze de Setembre.

“A França i a Europa som ‘els catalans’”

Per segon any consecutiu, veniu a jugar un partit a l'estadi de Montjuïc. Per què aquesta dèria de jugar a Barcelona?

—El nom ja ho diu tot: és la Festa del Rugbi Català. Del nord i del sud. Des de fa 110 anys, la USAP és el vector de la catalanitat al nord dels Països Catalans. La nostra ambició és esdevenir el club de rugbi de tots els catalans, a banda i banda dels Pirineus.

—Com és que un club esportiu és el vector de la catalanitat, com vós dieu?

—Això ha estat així des de l'origen de la USAP. Al començament, perquè era un fet natural. Un club català, fet per catalans i amb jugadors catalans. Amb el temps, el rugbi —i més concretament la USAP— ha esdevingut un dels pocs motius genuïns d'orgull de ser català al nord dels Pirineus. Fa més d'un segle que anem per França i per Europa com a catalans, sense complexos, i tothom ens hi reconeix. Competim amb qui sigui i guanyem a qui sigui. Per aquest motiu, la gent de la Catalunya del Nord troba en la USAP un element que atorga valor a la seva identitat. Penseu que som un dels dos únics clubs de la lliga professional que mai no hem perdut la categoria.

—No és cap problema anar per França dient que sou catalans?

—És que mai no ens ho hem ni plantejat. Si us hi fixeu, la llengua catalana i la catalanitat en general han reculat en tots els àmbits de la vida pública aquí al Nord, excepte a la USAP. Al nostre estadi, tota la retolació és bilingüe, la me-

gafonia dels partits és bilingüe, el nostre himne és en català [“L'estaca”, de Lluís Llach], la nostra web és bilingüe i tenim domini puntcat. Fem classes de català per als nostres jugadors, col·laborem amb totes les iniciatives culturals i associatives vinculades a la cultura catalana, i un llarg etcètera. Aquí al Nord hi ha, un cop l'any, una manifestació pel català: tothom s'hi apunta i l'endemà tothom se n'oblida. A la USAP, la catalanitat s'hi viu tot l'any.

—D'acord, però la pregunta és: això ho entenen a França?

—Mireu, us en posaré un exemple molt concret. Fa 21 anys que sóc membre del comitè de direcció de la

lliga professional de rugbi de França, i assisteixo a les reunions que fan. Quan arribo, sempre diuen: “Ja arriba el català!” I sempre es refereixen a mi i al nostre club com “els catalans”. Això no passa ni amb els occitans, ni amb els bretons, ni amb ningú. Ni tan sols amb els bascos! Quan arriba el representant del Biarritz mai no diuen: “Mireu, el basc.” Només ho fan amb nosaltres, i n'estem orgullosos. Encara us diré més, quan anem per França i ens volen insultar ens criden: “Espanyols!”

—Ara que parlem dels bascos, el Biarritz i el Baiona juguen cada any a Sant Sebastià, i sempre és una festa de la identitat basca. És això que voleu aconseguir a Barcelona?

—Sí, però cal tenir en compte que per a ells és més fàcil. Sant Sebastià és a trenta quilòmetres de Biarritz. De Perpinyà a Barcelona hi ha dues hores i mitja amb cotxe. Només de benzina i peatge, ja parlem d'un munt de diners. Si a Figueres o a Girona hi hagués un estadi de 50.000 seients hi jugaríem molt sovint, sens dubte!

“Els nostres jugadors jugarien de molt bon grat en una selecció oficial catalana”

—Com veieu el procés de reconeixement internacional de la Federació Catalana de Rugbi?

—És una qüestió purament política. Espanya no vol aquest reconeixement i farà tant com sigui al seu abast per a impedir-ho. La Federació Catalana és fundadora de la Internacional i això és un fet. Si no li és reconegut és per una qüestió política, i punt.

—D'acord, però com actuaria la USAP si aquest reconeixement s'obtingués?

—No hi veig cap problema. La USAP aportaria els seus jugadors de bon grat a una selecció catalana amb integrants de banda i banda dels Pirineus. Encara més, els jugadors catalans de la USAP hi jugarien encantats, n'estic convençut. I no seria pas cap novetat. La selecció irlandesa de rugbi compta amb jugadors de dos estats diferents, de la República d'Irlanda i d'Irlanda del Nord, que pertany al Regne Unit. I ningú no en fa un tema polític d'això.

CRISTINA BOPEY

“Des de fa 110 anys, la USAP és el vector de la catalanitat al nord dels Països Catalans” diu Paul Goze.

—Per això espereu amb candeletes el TGV, oi?

—És clar! Això serà un gran avenç, però nosaltres veiem molt clar que és una aposta a llarg termini. Volem instaurar el partit anyal de la USAP a Barcelona com una tradició, com una festa del rugbi català i de la identitat catalana. Això vol temps i vol molta feina ben feta. Hem trigat molts anys a aconseguir una posició sòlida a Europa i a la lliga francesa que ens permetés d'anar a Barcelona a oferir partits de qualitat amb rivals de primer nivell europeu, com el Toló l'any passat i el Tolosa enguany. Qui vingui el 15 de setembre a l'Estadi Olímpic no viurà únicament una gran festa de la catalanitat, sinó que podrà gaudir d'un partit de rugbi de màxim nivell.

—Sembla que enguany no hi ha el mateix entusiasme per part del FC Barcelona, oi?

—Al contrari! Hi tenim una magnífica relació i sense ells no seria possible aquest partit a Montjuïc. S'hi han implicat de ple com sempre. Només

passa que la data assignada per la lliga francesa no ha estat la millor possible, perquè ens ha agafat amb el juliol i l'agost pel mig, que sembla que s'atura el món. Això ens ha anat a la contra a efectes de promoció i publicitat del partit. L'any que ve insistirem per a venir a jugar a final d'octubre, i si és possible farem un partit de competició europea. Enguany l'estiu ens ha jugat a la contra.

—De què depèn?

—De nosaltres mateixos. Cal acabar entre els sis primers per a obtenir una plaça europea. L'any passat vam fallar.

—Vau fallar i per a arreglar-ho vau decidir de tirar la casa per la finestra en fitxatges!

—És cert que hem fet un esforç econòmic molt important, però el cas és que molts jugadors de l'equip que va obtenir el títol el 2009 i que va arribar a semifinals de la Copa d'Europa havien complert el seu cicle vital, per una qüestió purament cronològica. Aleshores hem anat a buscar els millors re-

emplaçaments possibles dins el nostre pressupost. Ara tenim un equip nou, un cos tècnic nou, i hem de donar-los una mica de temps fins que totes les peces encaixin i comenci a funcionar com tots esperem.

—Els primers partits no han anat pas gaire bé...

—Sí, tres partits, tres derrotes. Però les sensacions són bones. L'equip no juga pas malament. Estic convençut que aviat trobaran el seu to i que arribaran a Barcelona en un bon estat de forma per a brindar un bon espectacle.

—Sabeu que alguns clubs del sud veuen la USAP com una amenaça, com un gegant que els fa ombra i que els pot prendre els millor jugadors?

—Segurament al Barça li passa això mateix amb els clubs de futbol catalans. Crec que és una visió equivocada. Els clubs haurien d'estar orgullosos que un dels seus jugadors arribés a l'elit del rugbi europeu. Nosaltres ens presentem al sud perquè som catalans, perquè volem ajudar a elevar el nivell

CRISTINA ROPEY

“Sabem que elevar el nivell del rugbi al sud és un procés lent i a llarg termini, però la USAP hi serà”

De segona línia a president del ‘planxot’

Paul Goze és un mite del rugbi a la Catalunya del Nord. La USAP és la seva vida i s’hi lliura en cos i ànima. Com tots els mites, té defensors acèrrims que identifiquen el club amb el seu president, i alhora té enemics gelosos del seu nivell d’implicació que corren a escampar rumors infundats sobre el seu cessament tan bon punt l’equip perd dos partits seguits.

Entre el 1971 i 1980 va ser un segona línia temut i respectat per la seva qualitat tècnica i la seva presència física. Entre el 1989 i el 1993 va ser president del club, càrrec que va tornar a exercir a partir del 2007, quan va engegar el cicle més gloriós de la història recent del la USAP. Fou llavors quan –el 2009, després de mig segle– aconseguí el *planxot*, el trofeu de campió de la lliga francesa.

Com la gran majoria de catalans del nord, es disculpa pel fet de no parlar bé el català, i després fa tota l’entrevista en un català perfecte i fluid. Per a Goze, la catalanitat no és una opció ni una posició: és part de l’ADN de la USAP i del seu propi. Fa uns quants anys, va interrompre una pregunta d’un periodista que va referir-se als territoris catalans del nord dels Pirineus com a “Catalunya Nord”, tot etzibant-li: “No existeix una Catalunya Nord, com no existeix una Catalunya Sud. Només hi ha una Catalunya. Passa que alguns catalans vivim de l’una banda dels Pirineus, i uns altres catalans, de l’altra banda.”

EL TEMPS

Paul Goze els anys 70, quan era segona línia de la USAP.

del rugbi que es juga al sud, perquè aspirem a ser el club de referència de tot el rugbi català. Fa temps que somniem de tenir jugadors del sud al primer equip. En cap cas, però, això no es fa ni es farà en detriment dels altres clubs de Catalunya. Si ajudem a fer l’esport més popular al sud, això beneficiarà sens dubte tots els clubs.

—I com ajudeu el rugbi del sud?

—Ja fa més de tres anys que col·laborem estretament amb la Federació Catalana. Hi ha un entrenador d’aquí que treballa activament per a millorar la formació de jugadors i entrenadors, i la USAP col·labora econòmicament per a pagar la seva nòmina. Organitzem estades de jugadors i entrenadors del sud que vénen a Perpinyà a entrenar i formar-se, i també anem al sud a fer cursos i seminaris. Sabem que elevar el nivell del rugbi al sud és un procés lent i a llarg termini, però la USAP hi serà. Actualment, hi ha tres jugadors del sud al nostre centre de formació.

Germà Capdevila